

det tør undlades, indtil Folk blive gamle og døe, og hvorledes det kan bestaae med den gjældende Skolelovgivning og Lovgivningen om Confirmationen, thi den forudsætter jo Daaben; man kan jo ikke godt sige, at Folk i en vis Alder kunne tvinges til at confirmeres i deres Daabspagt, men at de ikke kunne tvinges til at indgaae denne Daabspagt. Der er en Frdg. af 30 April 1824, der siger det samme, som er sagt i ældre Lovgvinger, at Præsten ikke maae vie Nogen, førend de have været til Guds Bord. Det er mig bekendt, at det tidligere har været sædvanligt flere Steder, at Fæstefolk gik til Alters kort før de skulde vies, jeg troer ogsaa, at Mange endnu gjøre det for ikke at møde den Indsigelse, naar de ville vies, at de ikke have været til Alters, og derfor antager jeg, at den Lovbestemmelse ikke er hævet, uagtet et æret Medlem her i Thinget, som er Præst, har sagt mig, at den ikke overholdes, og uagtet det af flere Exempler er mig bekendt, at det virkelig er saa, i Særdeleshed hvad de dannede eller højere Stænder angaaer. Jeg har engang læst en Erklæring fra en Sognepræst her i Kjøbenhavn, som udtryffeligt sagde, at hvad de højere eller dannede Classer angik, saa fordrede man intet Beviis for, at de havde været til Alters (Hør!), og i Almindelighed vilde det heller ikke blive godt optaget (Hør!). Ved en Leilighed blev denne Erklæring forelagt Frederik den Sjette; han gav den Resolution, at det strengt skulde indskræpes Præsterne, at de skulde holde sig Loven og Ritualet efterrettelige saavel med Hensyn til de dannede som til de udannede Classer, men saavidt jeg hører, overholdes det dog ikke; men i Fald det overholdes, saa vil det jo have den Virkning, at Flere gaae til Alters, som aldeles ikke have lyst dertil, og som altsaa vel kunne anses for uærdige Gæster ved Herrens Bord. Efter Skriftens Være fordomme Folk sig jo selv ved at gaae til Alters af saadanne Grunde; den siger jo, at de ere uærdige Gæster ved Herrens Bord, der æde dem og drikke dem til Dommen, og det er især derfor, at jeg har Saameget imod, at Bielsen skal være nødvendig for at man kan indgaae et borgerligt gyldigt Egte-

skab. For Diebliffet skal jeg indskrænke mig hertil.

Monrad: Der er allerede her i Salen blevet anført Adskilligt om de Grunde, der kunne bevæge forskjellige Mænd til at tilraade dette Forslag; jeg skal nu, hvad Medlemmerne af dette Thing angaaer, og forsaavidt de have understøttet Forslaget, alene holde mig til det, de her have yttret, og jeg søger alene i deres Udtalelse Grundene til deres Understøttelse (Hør!). Men det maa dog være mig tilladt, tillige at bemærke, at udenfor os staaer der jo et Folk, og hos dette Folk har jeg lagt Mærke til, at det, forsaavidt det der finder Understøttelse, finder Understøttelse ad en dobbelt Bei (Hør!); det finder deels Understøttelse af Mænd, som, skjøndt religiøst bevægede, dog ikke have nogen Sands for Samsundslivet og for det kirkelige Samsund (Hør!), og som, drevne af denne religiøse Følelse, gjerne ville løse ethvert Baand, som sammenknytter det kirkelige Samsund, og det understøttes tillige af Andre, der nære en dyb Ringeagt for de kirkelige Former, og som gjerne vilde have Baandet løsrevet og de kirkelige Former gjorde saa betydningsløse og saa indflydelsesløse som muligt (Hør!). Jeg troer derfor, at vi ogsaa maae lægge Mærke til denne forskellige Understøttelse, som Forslaget faaer udenfor Thinget, og til de Ansuelser, der ligge til Grund for denne Understøttelse. Allerede igaar er Behandlingen af dette Forslag blevet stillet saa skarpt og bestemt, at det for dem, der nu gaae til at behandle det, er langt lettere. Det blev udtryffeligt fremhævet fra Ministeriets Side, at denne Lov gjaldt ikke alene for dem, der vare udenfor Folkekirken, for Disfenterne, men ogsaa for selve Folkekirken Medlemmer, uagtet der ikke i Forslaget selv er gjort denne Adskillelse, saa at Forslagets Virkninger derved falde i 2 store Hovedafdelinger, den ene med Hensyn til Disfenterne, og den anden med Hensyn til Folkekirken, og med Hensyn til disse 2 Hovedafdelinger er det da ogsaa, at jeg skal betragte Forslagets Virkninger, og gaae nærmere ind paa dets Døstelse.

Den høitærede Justitsminister — det havde været mig hjært, om han havde været tilstede idag, da det jo, saaledes som Ministrene have